

„õ ajal kui tulline pissarekene. Kui temma paksust pilvest tullep, sis om temma kange wiyhaga, ja pörrutap kif purrus ja pannep pallama, kobbes temma lööp. — ent kui temma nida selgest raiwast alla tullep, sis jofep kül ruttõ ja ruttõ, ent kistup säälsamman ka ärra, enne kui weel kaajo saap tetta.“ —

Kui se reissa ni olli selletanu, sis olli weel pa'jo küssi mist ja nõudmist eggalüttel sara'side asju pärrast, — ent reissa keed, ja üttel: „Döppetagem jutto! Käege, homungust haffo nakka as jo tundma. Läkem hengusete! Minno ihho om ka eila se palwa ilmaga waiwa kälät nannu, ja kui päiw üllewan om, sis pea minna jälle tee pädi ollema. — Ent ajasta pärrast, sis ma tulle jälle sija pole. Kui tahhate, sis ma tulle jälle teie mannu. — Kas lassete sis minno sisse, kui minna paia päle kopputa?“

Sis tännitwa latse k. k. üttele häiega: „Oj, tulge iks, armas oppetaja! meie jofeme kif teie wasta.“ Ja wälle Jaan töisit päleke weel: „Minna tahha nüüd iks raja korral mata, et kui wõbras k. pputap, sis ma larga õkwa wälja, ja kutsu sisse!“ —

Ent reissa puhhas, ja üttel „kui sis parrembat sin teie maran löida ei olle, kui minna nüüd k. k. olle nannu ja kuuldnu, sis om wacue käl!“ —

Perrenaine olli sis ka ülles tulnu, ja õigt mahhapuistanu, ja üttele pästast rõiwast päle laotanu. Ent perremees läts reissa mannu, ja üttele: „ärra pandke pahhas armas oppetaja, meil ei olle parrembat källe assend t. ile anda, kui sija õigt päle. Häbbi kül om, ent kui töisel ajastal tullete, sis kanname aigaste hood, et same teid korra pärrast wastawõtra!“ —

Kui se perremees nida olli ütteinu, sis sais se reissa ülles, kaise temma nink temma naise ja latse päle ni armfaste, et life sõame ni kui taiwa rõmoga täüdetus saiwa, ja üttele: „Janneminne pannep filmi kül kinni, kui temma omma wode päle lammep, ent Jummal annao rahholiko hengamist õsel ja rõmoliko ülleswirgomist hommungul. See pärrast pandkem küssi kofko, ja pälleigem: Taiwane Josa! sure omma sinno teo, ent suremb om sinno arm ja heldus.“

Kalda sis ka nüüd meie ihho ja henge päle omma rahho ja kostotamise waimo, et ka sel õsel saosfeme hengada kigest waiwast ja murrest, nink wastise hommungoga wirgusse wastise, selgema ellole! „Amen!“

Armas luggeja! küssi henda essi, et kui se reissa oppetaja sinno maija olles tulnu, mes temma sääl olles nannu ja kuuldnu? Ja se Kalender essi omma kõnne nink oppusfega, se peap sis ka üts reissa nink üts oppetaja ollema. Temma tullep egga ajastaig sinno maija, wastset ello aiga sulle kulumama, wastset oppust andma, sest ello tundi antas sulle Jofandast oppusse tundes. Temma kõnnelep rõmoliko ja tõmelelist, ni kui ka se ajastaig sulle rõmopäiw ja tö. nink waiwa päiw saap andma. Temma kõnnelep iks ilmliko nink waimoliko ello, sest iks töisen ja töisen ellun ellame sin ilma pääl.

Sis om se Kalender essi se aja saarnane, nink oppetap aiga targaste pruuli. Temma tullep sinno mannu kui üts tark nink moistlik juhhataja, kui üts ussutaw ja hä sõber, sinnoga jutto ajama õddangutsel ajal, kui tö om ärratettu; sinno rõmustama, sinno oppetama, sinno aiga möda eddesi saatma, — saatma sedda teed läbbi ilma taiwa pole. — Pea sis hääd sõprust se hä sõbraga, nink kule temma sõnna! — Kui sis Jummal jälle wastse ajasta mannu ärraawitap, sis sawa latse ja wanna ka wastset Kalendric jo ootma, — nink rõmustellen kitma: „mes temma nüüd jälle meile tones!“ — Ent temma tullep, ja toop andid eggale üttele, — tulge sis kofko, latse ja wanna, temma ümbre, nink kuulke!